

Arrest

nr. 217 401 van 25 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. ORIANNE
Colignonplein 46
1030 SCHAARBEEK**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. STOUTHUYSEN, die loco advocaat S. ORIANNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij betreedt op 20 juni 2015 via Frankrijk het Schengengebied.

1.2. Bij brief van 16 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 29 juni 2017 beslist tot het onontvankelijk verklaren van de voormelde verblijfsaanvraag en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, al blijkt dat de concrete motieven van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing pas definitief zijn opgesteld op 3 juli 2017. Deze beslissingen worden de verzoekende partij op 12 juli 2017 ter kennis gebracht.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is de in huidig beroep bestreden beslissing. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

[...]

De heer :

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

[...]

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

[...]

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen :

- Betrokkene is in België aangekomen via Frankrijk (inreisstempel van 20 juni 2015 te Roissy CDG), als vreemdeling die gemachtigd was tot binnenkomst in het Rijk voor een verblijf van minder dan 3 maanden.

- Geen aankomstverklaring. Verblijf verstreken."

1.4. Bij arrest van 15 januari 2018 met nummer 197 996 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep ingesteld tegen de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“PREMIERE BRANCHE : violation de l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980

La décision présentement attaquée est l'ordre de quitter le territoire (annexe 13) adopté le 29 juin 2017 et notifié au requérant en date du 12 juillet 2017.

Il est motivé comme suit : [...].

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 établit que « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné [...] ».

Force est de constater que la décision attaquée ne tient pas compte de la vie familiale du requérant, pourtant bien connue par la partie adverse, laquelle a dûment été informée par la demande introduite par le requérant en date du 16 mars 2017.

En effet, l'épouse du requérant, Madame [D.S.N.L.C.] et leur fille, Mademoiselle [D.S.P.C.T.], née à Ixelles le 5 août 2016 (pièce 3) accompagnent le requérant sur le sol belge.

Alors même que la partie défenderesse avait connaissance de l'existence d'une vie familiale dans le chef du requérant, elle n'en a pas tenu compte dans l'adoption de l'ordre de quitter le territoire du 29 juin 2017.

Ce faisant, la partie adverse a violé l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précité.

L'annulation de l'ordre de quitter le territoire doit être prononcée en conséquence.

DEUXIEME BRANCHE : violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et 62 de la loi du 15 décembre 1980

Par ailleurs, la partie adverse viole également son obligation de motivation formelle en ne motivant pas l'ordre de quitter le territoire quant à la vie familiale du requérant dans la mesure où la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 introduite le 16 mars 2017 fait explicitement référence à son existence.

En effet, dans la demande d'autorisation de séjour précitée, le requérant détaille sa vie familiale en Belgique : il précise qu'il réside en Belgique avec son épouse, qu'ils vivent ensemble et qu'ils ont donné naissance à une petite fille, laquelle est en bas âge actuellement (un peu moins d'un an). Il précise également que le but de son voyage était de rendre visite à ses soeurs qui sont les seuls membres de sa famille qu'il lui reste.

Dans la mesure où le requérant a fait valoir ces éléments, la partie adverse se devait d'en tenir compte lors de l'adoption d'une décision d'éloignement.

Vu l'absence de motivation quant à cette vie familiale effective, la partie adverse a violé son obligation de motivation formelle et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, lesquels disposent respectivement que « Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle » et « Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

De plus, la partie adverse viole l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, lequel dispose en ces termes que « Les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

Partant, l'acte attaqué ne peut être considéré comme étant légalement admissible.

TROISIEME BRANCHE : violation de l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme dispose que :

[...]

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, le tribunal examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée ou familiale, le tribunal doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris.

L'article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ». Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En l'absence d'une définition légale de la vie familiale, la Cour européenne des droits de l'homme énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention.

De plus, la Convention européenne des droits de l'homme englobe dans le droit au respect de la vie privée le droit d'entretenir des relations avec autrui, dans le domaine émotif, afin de développer sa propre personnalité. (J.VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, RPDB, Complément, T.VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.338)

C'est sous l'angle spécifique des relations interindividuelles qui se tissent entre différentes personnes unies par un lien de type familial que la notion de respect de la vie familiale a été comprise dans l'article 8. Il a ainsi été jugé que cette notion "contient en tous cas les liens entre une personne et son ou ses enfants" (Cour Eur. Dr. H., 7 août 1996, (C. Bel.), Liga, 1996, liv. 5-8, p.26.).

La Cour de Strasbourg a rappelé que « le concept de "vie familiale" visé par l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage mais peut englober d'autres relations de facto (voir les arrêts Marckx c. Belgique du 13 juin 1979, série A n° 31, p. 14, § 31, Keegan c. Irlande du 26 mai 1994, série A n° 290, p. 17, § 44, et Kroon et autres c. Pays-Bas du 27 octobre 1994, série A n° 297-C, pp. 55-56, § 30).» (XYZ / R.U, 22.04.97, Lexnet).

En l'espèce, le requérant est marié avec Madame [D.S.N.L.C.] et est le père de Mademoiselle [D.S.P.C.T.] née à Ixelles le 5 août 2016.

Il est utile de rappeler également que les soeurs du requérant sont présentes sur le sol belge. De plus, il a tissé ici tout un réseau social et a construit des attaches véritables avec bon nombre de nos

concitoyens. À toutes fins utiles, le requérant dépose plusieurs attestations et témoignages de personnes devenues proches ayant tissés des liens avec ce dernier (pièce 5).

Cette information était connue de la partie adverse au moment où l'ordre de quitter le territoire a été adopté vu la demande d'autorisation de séjour du 16 mars 2017.

Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, la Cour européenne des droits de l'homme distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal.

Dans la seconde hypothèse – comme c'est le cas en l'espèce – la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il n'y a pas lieu de procéder à un examen sur la base du deuxième paragraphe de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme. Dans ce cas, la Cour européenne des droits de l'homme considère néanmoins qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée ou familiale.

Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Il faut tenir compte, d'une part, du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique et, d'autre part, du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980.

Force est de constater qu'en l'espèce, la partie adverse ne s'est livrée à aucune mise en balance des intérêts en présence étant donné qu'elle n'a même pas mentionné la vie privée et familiale du requérant. Il revient pourtant à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. La partie adverse connaissait, au moment d'adopter les décisions litigieuses, la vie familiale du requérant, aussi établie soit elle, et n'en a cependant pas tenu compte.

Dès lors, il convient d'annuler l'ordre de quitter le territoire adopté le 29 juin 2017 en ce qu'il viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

QUATRIEME BRANCHE : violation des principes de préparation avec soin d'une décision administrative et de diligence

La partie adverse a méconnu le principe de diligence lorsqu'elle indique, dans sa décision deux dates de notification différentes à savoir, soit le 4 juillet 2017 (ordre de quitter le territoire, page 3 sur 5), soit le 12 juillet 2017 (ordre de quitter le territoire, page 5 sur 5) en manière telle que le requérant n'est nullement parfaitement informé quant aux dates pertinentes à prendre en considération concernant la prise de cours des délais de recours.

Par conséquent, la partie adverse a violé ainsi le principe de bonne administration et du devoir de préparation d'une décision avec soin.

Compte tenu de cette imprécision manifeste, l'acte attaqué ne peut être considéré comme étant légalement admissible."

2.2. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende overwegingen in rechte en in feite weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zo gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen zijn terug te vinden in deze beslissing. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij is vrijgesteld van de visumplicht, maar dat zij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat de verzoekende partij het Schengengrondgebied op 20 juni 2015 via Frankrijk heeft betreden, zoals dit blijkt uit de inreisstempel in haar paspoort. De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij geen aankomstverklaring heeft gedaan en dat het toegelaten verblijf is verstreken.

De voorziene uiteenzetting verschaft de verzoekende partij het vereiste inzicht en laat haar toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De verzoekende partij betoogt dat de formele motiveringsplicht werd miskend doordat er in de bestreden beslissing geen motieven zijn te vinden omtrent haar gezins- en familielevens. Zij merkt op dat zij in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 16 maart 2017 uitdrukkelijk wees op het gegeven dat zij in België samenwoont met haar partner en hun gemeenschappelijk minderjarig kind, en dit reeds sinds juni 2015, en op het gegeven dat haar zussen in België verblijven.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de verwerende partij zich rond dezelfde tijd als het nemen van de bestreden beslissing heeft uitgesproken over de aanvraag om verblijfsmachtiging van de verzoekende partij. In het kader van deze aanvraag oordeelde de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen, meer bepaald via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. De verwerende partij was van mening dat de partner van de verzoekende partij en hun gemeenschappelijke kind haar kunnen vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Er werd op gewezen dat het feit ouder te zijn en regelmatige contacten te hebben met een kind op zich een dergelijke terugkeer nog niet in de weg staat. De verwerende partij zag verder niet in waarom de aanwezigheid van de zussen van de verzoekende partij in België zich zou verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. De verwerende partij wees er ook op dat niets eraan in de weg staat dat deze familieleden van de verzoekende partij haar eventueel vergezellen of haar tijdelijk bezoeken in haar herkomstland, terwijl de verzoekende partij de behandeling van de procedure afwacht in haar herkomstland. Zij merkte nog op dat de verzoekende partij tijdens de behandeling van de verblijfsaanvraag korte bezoeken kan brengen aan haar familie in België. Ook stelde zij vast dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakte geen banden meer te hebben met Brazilië en evenmin dat zij rekening houdende met haar leeftijd van 34 jaar zich dan niet tijdelijk zou kunnen behelpen in haar herkomstland, eventueel met steun van vrienden of van overheidswege.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door de verzoekende partij bij het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat zij op dezelfde dag, namelijk op 12 juli 2017, van de beide beslissingen in kennis werd gesteld. Op het moment dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, kreeg zij tevens inzage in de motieven van de beslissing waarbij haar aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk werd verklaard. Zij kreeg tezamen met de kennisgeving van de bestreden beslissing dus evenzeer kennis van de motieven waarom haar verblijfsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, waaronder de motieven waarom volgens de verwerende partij het ingeroepen gezins- en familielevens in België zich niet verzet tegen een terugkeer naar het herkomstland om via de gewone procedure een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden te richten tot het bestuur.

Het doel van de formele motiveringsplicht is, gelet op hetgeen voorafgaat, bereikt. De verzoekende partij heeft geen voldoende belang bij haar kritiek als zou in de bestreden beslissing zelf niet zijn gemotiveerd over het door haar ingeroepen gezins- en familielevens.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt bovendien geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591).

De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de voormelde richtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins-

en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet noodzaakt een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

De verzoekende partij betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met haar gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijke kind en het hoger belang van het kind.

Een interne synthesenota in het administratief dossier leert dat de verwerende partij zich tegelijkertijd boog over de door de verzoekende partij ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als besliste tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In deze nota kan – wat het onderzoek in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft – worden gelezen dat het hoger belang van het kind er volgens de verwerende partij in bestaat dat dit kind de ouders vergezelt naar het herkomstland van waaruit deze laatsten hun aanspraken voor een verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden. Inzake het gezinsleven met de partner en het kind wordt nog geoordeeld dat de verzoekende partij naliel concrete argumenten naar voor te brengen die maken dat een terugkeer naar het herkomstland omwille van dit gezinsleven niet mogelijk is. Gelet op de beoordeling inzake het hoger belang van het kind ging de verwerende partij ervan uit dat de partner zonder noemenswaardige problemen samen met de verzoekende partij kan terugkeren naar het herkomstland. Er wordt verder nog gesteld dat geen medische problemen worden ingeroepen.

Zoals reeds werd gesteld, verklaarde de verwerende partij rond dezelfde tijd als het nemen van de bestreden beslissing de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij verder onontvankelijk, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat het voor haar bijzonder moeilijk is om haar verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen, meer bepaald via de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. De verwerende partij was in deze beslissing van mening dat de partner van de verzoekende partij en hun gemeenschappelijke kind haar kunnen vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Er werd op gewezen dat het feit ouder te zijn en regelmatige contacten te hebben met een kind op zich een dergelijke terugkeer nog niet in de weg staat. De verwerende partij zag verder niet in waarom de aanwezigheid van de zussen van de verzoekende partij in België zich zou verzetten tegen een terugkeer naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. De verwerende partij wees er ook op dat niets eraan in de weg staat dat deze familieleden van de verzoekende partij haar eventueel vergezellen of haar tijdelijk bezoeken in haar herkomstland, terwijl de verzoekende partij de behandeling van de procedure afwacht in haar herkomstland. Zij merkte nog op dat de verzoekende partij tijdens de behandeling van de verblijfsaanvraag korte bezoeken kan brengen aan haar familie in België. Ook stelde zij vast dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakte geen banden meer te hebben met Brazilië en evenmin dat zij rekening houdende met haar leeftijd van 34 jaar zich dan niet tijdelijk zou kunnen behelpen in haar herkomstland, eventueel met steun van vrienden of van overheidswege.

Uit de voorliggende stukken en de voorgaande bespreking blijkt dat het ingeroepen gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing, net als de gezondheidstoestand, wel degelijk in rekening is gebracht.

De verzoekende partij blijft ook in gebreke concrete argumenten naar voor te brengen die afbreuk kunnen doen aan de gedane beoordeling. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die erop kunnen wijzen dat het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven of het hoger belang van haar kind alsnog wordt geschonden bij een (tijdelijke) terugkeer van het gezin naar Brazilië.

De Raad benadrukt nog dat zowel de verzoekende partij als haar partner afzonderlijk een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet indienen, die voor beiden als onontvankelijk werd afgewezen omdat niet blijkt dat zij zijn verhinderd om de aanvraag via de gewone procedure vanuit het herkomstland in te dienen. De Raad verwierp de tegen deze beslissingen ingestelde beroepen, die intussen definitief zijn.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een gezinsleven met haar partner en hun gemeenschappelijke kind, merkt de Raad op dat deze gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden als gevolg van de bestreden beslissing. Ook deze gezinsleden bevonden zich niet langer legaal op het Belgische en Schengengrondgebied en dienden dit dus te verlaten. De verzoekende partij weerlegt het standpunt van het bestuur ook niet dat de gezinsleden gezamenlijk kunnen terugkeren naar het herkomstland om van daaruit een verblijfsaanvraag via de gewone procedure in te dienen. Er blijkt dus niet dat de eenheid van het gezin wordt verbroken. De partner en het kind maken evenzeer het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij brengt verder geen concrete, noemenswaardige hinderpalen naar voor die een verderzetting van het gezinsleven in het herkomstland verhinderen. De verzoekende partij maakt in deze situatie niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een verdere belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het Belgisch grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kan handhaven.

De Raad wijst er, waar de verzoekende partij nog wijst op de aanwezigheid van haar zussen in België, verder op dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Op geen enkele wijze blijkt dat er tussen de verzoekende partij en haar zussen in België, sprake is van bijzondere elementen van afhankelijkheid. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven blijkt niet, zodat ook niet blijkt dat in dit verband een belangenafweging zich opdrong of opdringt.

Zelfs voor zover de banden met haar zussen onder het privéleven van de verzoekende partij kunnen vallen, wijst de Raad nog op de beoordeling hieromtrent in de afgewezen verblijfsaanvraag dat niet valt in te zien waarom de aanwezigheid van de zussen in België zich zou verzetten tegen een terugkeer van de verzoekende partij naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. De verwerende partij wees er ook op dat niets eraan in de weg staat dat deze familieleden van de verzoekende partij haar eventueel vergezellen of haar tijdelijk bezoeken in haar herkomstland, terwijl de verzoekende partij de behandeling van de procedure afwacht in haar herkomstland. Zij merkte nog op dat de verzoekende partij tijdens de behandeling van de verblijfsaanvraag korte bezoeken kan brengen aan haar familie in België. Ook stelde zij vast dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakte geen banden meer te hebben met Brazilië en evenmin dat zij rekening houdende met haar leeftijd van 34 jaar zich dan niet tijdelijk zou kunnen behelpen in haar herkomstland, eventueel met steun van vrienden of van overheidswege. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad reeds afgewezen, waardoor deze beslissing en beoordeling definitief is. De verzoekende partij brengt thans ook geen concrete argumenten naar voor die hierover anders kunnen doen denken of die kunnen aantonen dat haar belangen disproportioneel worden benadeeld.

De verzoekende partij wijst nog op een sociaal netwerk in België, waarvoor zij enkele getuigenissen voorlegt. Er blijkt evenwel niet dat zij in het kader van haar verblijfsaanvraag aangaf dat deze sociale banden met België op zich verhinderen dat zij terugkeert naar haar herkomstland om van daaruit de aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Bijgevolg kan niet worden vastgesteld dat hiermee specifiek rekening diende te worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het EHRM oordeelde verder in het arrest Nyanzi/Verenigd Koninkrijk van 8 April 2008, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, ook dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens het verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in het privéleven uitmaakte. De verzoekende partij – die er gelet op haar preciaire verblijfssituatie niet van onwetend kon zijn dat het uitbouwen van een privéleven in dit land evenzeer precair was – overtuigt geenszins dat haar concrete zaak getuigt van de vereiste uitzonderlijke omstandigheden die alsnog kunnen maken dat in haar zaak anders zou moeten worden geoordeeld. De loutere voorlegging van stukken waaruit blijkt dat zij hier sociale contacten heeft opgebouwd, volstaat hiervoor geenszins.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij stelt nog dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest doordat op de bestreden akte twee verschillende data van kennisgeving worden vermeld, waardoor zij niet in staat is om de exacte beroepstermijn te bepalen.

Met deze uiteenzetting toont de verzoekende partij geenszins aan dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand zijn gekomen. Een eventueel gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173).

Verder merkt de Raad ook op dat de verzoekende partij zelf uitgaat van een incorrecte lezing van de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing. Uit deze akte blijkt dat de bestreden beslissing de verzoekende partij ter kennis is gebracht door de burgemeester van Hoeilaart. Op "*pagina 3 op 5*" wordt enkel gesteld dat de burgemeester van Hoeilaart "*de betrokkene kennis [heeft] gegeven van deze beslissing(en) van 04/07/2017*". Deze vermelding betreft dus niet de datum van betekening van de bestreden beslissing. De datum van betekening van de bestreden beslissing door de burgemeester van Hoeilaart staat enkel vermeld op "*pagina 5 op 5*", met name 12 juli 2017. De akte van kennisgeving is dan ook duidelijk wat betreft de datum van kennisgeving van de bestreden beslissing, die de beroepstermijn deed ingaan. De tijdigheid van het beroep wordt in casu bovendien geenszins betwist.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.6. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door de verwerende partij beschermde algemeen belang, dat is gediend met een correcte toepassing van de verblijfwetgeving, zodat evenmin kan worden besloten dat de bestreden beslissing in strijd met het proportionaliteitsbeginsel is genomen.

2.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat enig ander, niet nader gededd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan de verzoekende partij toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiend februari tweeduizend negentien door:

mevr. I.CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS